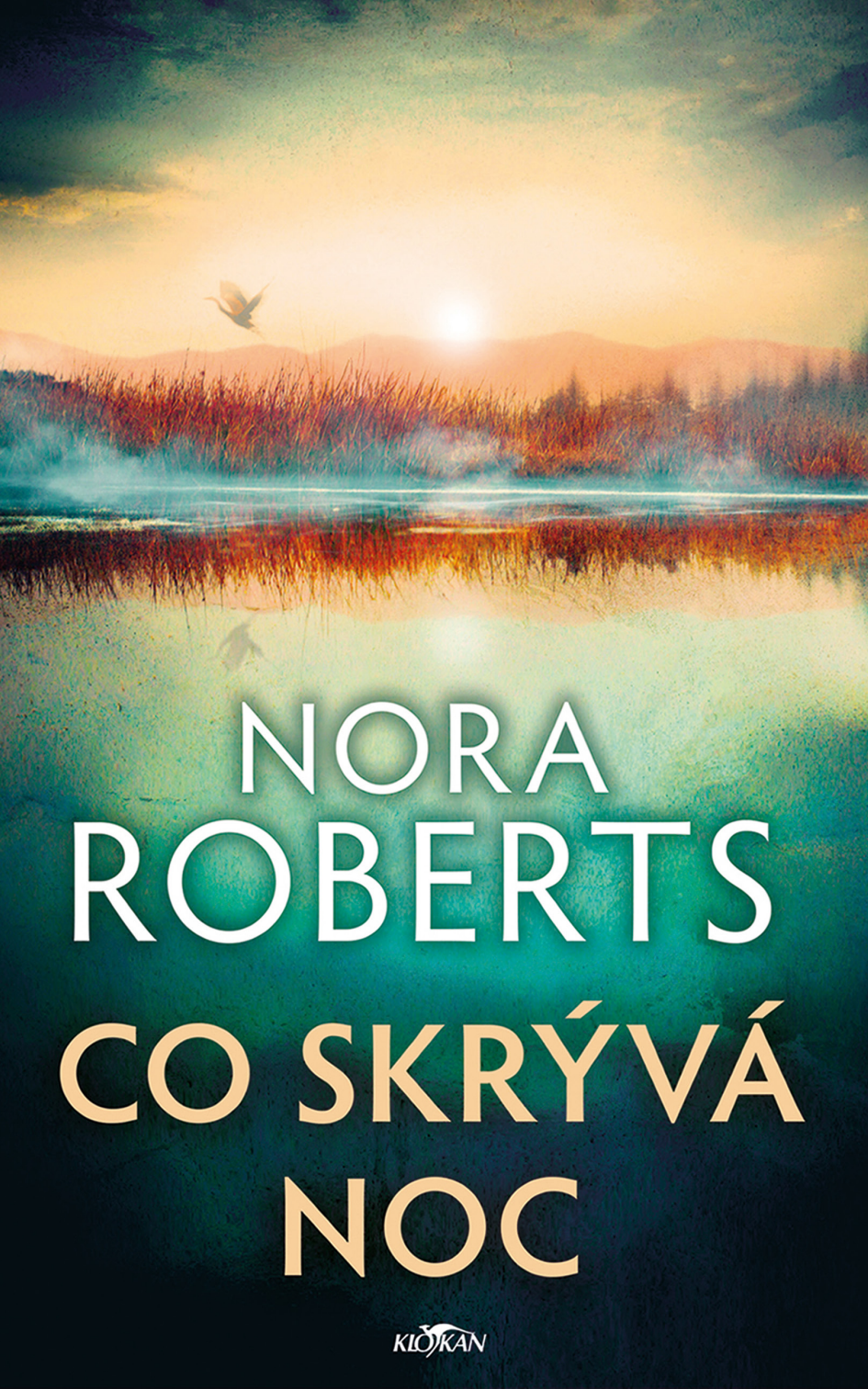

NORA
ROBERTS
CO SKRÝVÁ
NOC

Copyright © 2025 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2026

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HIDDEN NATURE
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v

edici Klokán, 2026

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-697-1

Pro Brucea a Jasona, mé osobní opraváře

1. část

SMRT

Ted' puká velké srdce.

Dobrou noc, můj dobrý kníže!

Sbory andělské tě uzpívejte v klid.

William Shakespeare

(český překlad Josef Václav Sládek)

1. KAPITOLA

Den, kdy Sloan Cooperová zemřela, začal před úsvitem a skončil krátce před půlnocí. Jako desátnice u Policie přírodních zdrojů (NRP) pomáhala zatknout trojici mužů, kteří po většinu podzimu obtěžovali, olupovali a napadali turisty na stezkách v horách západního Marylandu.

Tito tři muži – dva bratři a jejich otec – považovali veřejné pozemky za svůj majetek a každého, kdo na ně vstoupil, za neoprávněného narušitele.

Po třídní akci, během které osobně odzbrojila otce Johna alias Reda Bowsona, skončili všichni tři za mřížemi. Sloan odhadovala, že je čeká dlouhý pobyt ve federálním vězení, kde budou moci přemýšlet nad vlastními chybnými rozhodnutími.

Přinášelo jí to značné uspokojení.

Navíc toužila po třetím prýmku, po hodnosti seržantky, a tahle akce jí mohla pomoci v jejím získání.

Jelikož vyhrála losování, při zpáteční cestě řídila, zatímco její kolega telefonoval s manželkou.

Joel Warren, hubený jako tyčka, s tmavě snědou pletí a nakrátko ostříhanými kudrnatými vlasy, obvykle schovanými pod plstěným stetsonem, působil neustále ospale, ale tím jen maskoval bystrou mysl a tolik energie, že by stačila pohánět menší město.

Prošli spolu výcvikem a oba chtěli pracovat v Úřadu pro vyšetřování zločinů. Joel se narodil a vyrostl v D. C., zatímco Sloan pocházela z malého městečka ve zdejších horách, ale rychle se sebráli.

Jejich pracovní partnerství fungovalo už téměř pět let, a to navzdory jejich protikladným osobnostem – nebo snad naopak díky nim. On byl dobrácký a tolerantní člověk, který

chtěl odvést svou práci a jít domů. Ona zase umanutá, zažraná do práce a pořádkumilovná.

Zatímco řídila, na půl ucha poslouchala, jak Joel sděluje své ženě, že jedou domů.

Zlehčoval obtíže tří náročných dnů a nezmiňoval se o tom, že na ně stříleli, ani o monoklu, který si Sloan odnesla ze zatýkání.

Sloan věděla, že to její kolega nedělá jen proto, aby ušetřil Sari temnějších podrobností. Pro Joela už to byla minulost.

Musela obdivovat, jak dokáže oddělovat jednotlivé oblasti svého života.

Domluvil a zavrtil se, aby našel pohodlnější polohu pro svoje dlouhé nohy.

„Ještě bych ti to neměl říkat.“

„Co bys mi neměl říkat? Očividně se k tomu chystáš.“

„Řekl jsem to mamce a Sari to oznámila svojí rodině. Měli bychom ještě dva nebo tři týdny počkat, ale...“

Sloan byla zkušená vyšetřovatelka a Joela znala jako bratra, pokud by nějakého měla. „Děláš si legraci? Sari je těhotná?“

V hnědých očích se mu zablýsklo a namířil na ni prst.

„Vidiš? Neřekl jsem ti to. Dospěla jsi k tomu sama a máš pravdu, ségra. Zbouchnul jsem ji. Před devíti týdny.“

„Zatracená práce, Joeli!“ Radostně zapumpovala pěstí ve vzduchu a dloubla ho do ramene. „Bude z tebe taťka.“

„Už si tak i připadám. Je to divné, já vím, ale připadám. Mamka říká, že to bude holka, a víš, že má vždycky pravdu.“

„Mamka Dee se fakt nikdy neplete. Ale budeš v pohodě, i pokud to bude kluk?“

„Budu.“

„Jak je Sari?“

„Skoro měsíc každé ráno zvracela, ale už to přestalo. Naštěstí, sakra. A prý se nemůže dočkat, až ztloustne. Budeme mít opravdu důvod vzdávat díky, až za dva týdny nastane krocaní svátek.“

Podíval se na ni se zářivým úsměvem. „Bude z tebe tetička, ségra.“

„Tetička Sloan bude vždycky mít sušenky. Mám za tebe obrovskou radost, Joeli. Kruci, za vás oba. Budete skvělí rodiče.“

„Co ty a Matias? Už jste uvažovali o dalším kroku?“

„Myslíš společné bydlení?“

Ani ji nenapadlo, aby se ozvala muži, s nímž chodila skoro rok, jako se Joel ozval Sari. Na druhou stranu, Matias by to nečekal – a ani by neoceníl, kdyby mu volala po desáté hodině večer.

„Nevím,“ odpověděla. „Spíš ne, ale nejsem si jistá. A vím, co si říkáš.“ Střelila po něm pohledem. „*Nejsem si jistá* znamená prostě *ne*. Ale opravdu to znamená *nejsem si jistá* a *ještě ne*. Vyhovuje nám, jak to máme teď.“

„M-hm.“

Ten zvuk dobře znala a jen protočila panenky. Znamenal, že podle Joelova názoru Sloan jen obelhává sama sebe.

Možná, ale její současný život jí skutečně vyhovoval.

„Potřebuju Dr. Pepper.“

„Toho potřebuješ pořád.“

„Díky němu mám jiskru v oku.“

„To říkáš ty, ale dobře. Stejně si musím odskočit. A můžeme rovnou nabrat benzín.“

Krátká zajižďka měla všechno změnit, ale Sloan odbočila, a to hned na příštím sjezdu.

Projela něco přes půl kilometru pustým okolím a zastavila u čerpací stanice.

„Ty natankuj, já koupím nastávajícímu tatkovu jeho oblíbené pití. Tatkovu,“ zopakovala. „Zatracená práce, Joeli!“

Vystoupila z auta – žena s atletickou postavou a plavými vlasy staženými pod stetsonem do ohonu. Velké tmavě zelené oči (levé momentálně s monoklem) tvaru mandlí vévodily obličejí s výraznými lícními kostmi, drobným nosem a širokými, hezky tvarovanými ústy.

Podobně jako Joelovo ospalé chování i její kouzelně velké oči sváděly lidi k domněnce, že je mírná a poddajná. Dokázala ale při bench pressu zvednout sedmdesát kilo (o patnáct

víc, než sama vážila), rozezpívat boxovací hrušku a zaběhnout míli za šest minut.

Dětství strávila výlety po stezkách v Alleghenských horách, v létě plavala nebo veslovala na jezeře, v zimě lyžovala a chodila se sněžnicemi. Časté pobyty venku ji fyzicky i duševně zocelily. A v nastoupené profesní dráze mohla podle svého názoru oboje využít nejlíp.

Vešla do malé prodejny s tím, že si vyprázdní měchýř, odřídí druhou polovinu cesty domů, dopřeje si dlouhou horkou sprchu a vyspí se ve vlastní posteli.

Ve chvíli, kdy se za ní dovřely dveře, pochopila, že tu něco nehraje.

Postoj muže, který k ní byl otočený zády – běloch s hnědými vlasy, sto osmdesát centimetrů vysoký, pětasedmdesát kilogramů těžký –, a vytřeštěné oči prodavače za pultem, z nichž čísel strach, ji přiměly položit ruku na zbraň.

Odehrálo se to rychle.

A zároveň jako by to trvalo celou věčnost.

Muž se otočil a ze zbraně, kterou už držel v ruce, okamžitě vyšla rána.

První střela ji škrábla na čele – ostré štipnutí poskytlo zlomek vteřiny, aby tasila.

Druhá kulka ji ale zasáhla do prsou, odhodila dozadu a se zášlehem nevýslovné bolesti ji srazila na zem.

Sípavě oddechovala a viděla, jak muž probíhá kolem ní – bylo mu kolem pětatřiceti, měl hnědé oči a malou jizvu na pravé tváři –, ale bolest se šířila.

Snažila se pozvednout zbraň, svět však zešedl. Pokusila se výkřikem varovat Joela, ale nedokázala se nadechnout.

Podoba střelce – v černých adidaskách, šedivé nepromokavé bundě a džínách s roztřepenými nohavicemi – se jí začala rozplývat v mysli.

Jen matně zaslechla další výstřel a pak ještě jeden.

V následující chvíli u ní byl Joel a stlačoval jí hrudník, takže jí v hlavě přímo vyla bolest. „Sloan, Sloan! Dívej se

na mě. Zůstaň se mnou, doprdele. Zraněný policista, zraněný policista! Potřebuju okamžitou zdravotní pomoc.“

Dívala se mu do obličej – tak známého – a jeho slova padala do čím dál hlubší propasti.

Joel se přiblížil natolik, že neviděla nic jiného a v očích – tmavých jako dva měsíce v novu – svítilo odhodlání.

„Zůstaň se mnou. Pomoc je na cestě. Jsem tady, přímo tady.“

„Bolí.“

„Já vím, ségra, já vím. Využij to, využij tu bolest a zůstaň se mnou. Jsem s tebou. Nikam nechod'. Zůstaň tady, se mnou.“

Bolest pohltila prostor i čas. Sloan se v ní topila a ztrácela vědomí. Kdykoliv se probrala, bolest se opět vynořila a kvílela jako siréna. Neznámé obličej – štekaly slova, jimž nerozuměla.

Byla jí zima, ale ani chlad, jenž do ní zatíнал drápy, nezmírnil trýznivou bolest.

Slyšela ale Joela – někde, zatímco se kolem ní míhal svět.

„Jsi silná. Jsi sakra silná a zabojuješ. Slyšíš mě? Slyšíš mě, Sloan?“

Všechno bylo bílé. Všichni křičeli, ale jejich hlasy se jí odrážely od uší někam pryč. Oči ji bolely od světla, bylo jich tu příliš mnoho, a tak zavřela víčka.

Potom všechno ustalo. Bolest, světla, hlasy. Všechno zčernalo.

Za čas se světlo vrátilo, ale jen měkké a tlumené. Vznášela se v něm a připadala si volná. Sklopila oči k ženě, která ležela na stole. Byla tak bledá, tak nehybná. A vytékalo z ní tolik krve.

Kolem ní se hemžila řada lidí. Chystají se tu chudinku rozřezat, pomyslela si, než si s mírným zájmem uvědomila, kdo je ta chudinka.

Tam dole ležím já.

Někdo vykřikl *Ted!* a její tělo sebou škublo elektrickým šokem. Povzdychla si, pořád ve vzduchu nad stolem. Tolik se snaží a ona – *já* – vypadala, že v ní nezbyvá ani trocha sil.

Můžete ji nechat odejít, pomyslela si. Můžete mě nechat zemřít.

Tělem jí projel další elektrický šok, ale nevšímal si ho.

Ze svého místa viděla mnohem víc. Joela, který přecházel sem a tam, s mobilem u ucha. Dokonce ho slyšela.

„Je na sále. Její rodina je na cestě sem. Zavolám ti, až bude po operaci.“

Dívala se, jak si otírá slzy, a to ji dojalo. Chtěla mu říct, že je v pořádku, v měkkém, příjemném světle a cítí naprostý klid a vyrovnanost. Ale měl na košili krev a uštváný pohled v očích.

„Neztratíme ji, Sari. Neztratíme. Zabojuje. Nevzdá se. Ještě neskončila, Sari, nevzdá to.“

No tak dobře, sakra.

Znovu se podívala na svoje tělo. Pomyslela na Joela a dítě, které je na cestě. Pomyslela na svoje rodiče a sestru.

Když jí uštědřili další elektrický šok, nechala se stáhnout zpátky do černoty.

Po probuzení pořád cítila bolest, ale oslabenou, přidušenou jako pod teplou dekou. Ve vzduchu se vznášel ostrý pach, v kterém rozpoznala nemocniční dezinfekci, než jí do vědomí proniklo pípání přístrojů.

Na víčka se jí tlačilo světlo, tlumené, ale tvrdé a Sloan na okamžik zatoužila po onom měkkém a příjemném.

„Probouzí se, Joeli. Sloan? To jsem já, máma, zlatíčko. Otevři oči, ano? Sloan, dítěátko moje, otevři oči.“

Zamrkala. Musela k tomu vyvinout značné úsilí, a jelikož viděla všechno rozmazaně, nepřipadalo jí, že by to za tu námahu stálo. Začala oči znovu zavírat.

„No tak. Stiskni mi ruku a podívej se na mě. To je ono.“

Ucítila na hřbetě ruky matčiny rty a potom i na dlani a na prstech.

„Tady je moje holčička.“

„Nemocnice,“ vypravila ze sebe. Jazyk měla suchý jako troud a škrábalo ji v hrdle.

„Správně, a budeš v pořádku. Bude to dobré.“

Všechno se jí vybavilo. Obchod u čerpací stanice, muž za pultem, zášleh bolesti.

„Výstřel!“ Pokusila se zvednout do sedu, ale podařilo se jí jen nepatrně pohnout hlavou. „Joel.“

„Tady jsem, ségra.“

Teď už dokázala zaostřit o něco líp. Viděla je – matku, bleudou jako duch, s výraznými kruhy pod zarudlýma modrýma očima, i svého kolegu, který vypadal vyčerpaný do morku kostí.

„Jak zlé?“

„Ne tak, aby tě to zastavilo.“ Sklonil se k ní, políbil její matku na temeno a sevřel Sloaninu ruku ve své. „Dojdu pro doktora.“

„Teď už bude všechno dobré.“ Elsie Cooperová znovu políbila dceru na ruku. Z očí jí skanuly dvě slzy jako kapky teplého deště. „Táta a Drea jsou tady taky. Střídáme se u tebe.“

„Jak dlouho? Jak dlouho?“

„Nějakou dobu jsi spala a hojila se. Tohle je třetí den. Nejdřív tě uvedli do kómatu. A teď se probouzíš. Zlatíčko? Cítíš tohle tlačítko?“ Navedla jí k němu ruku. „Když budeš mít bolesti, můžeš ho zmáčknout, abys dostala lék.“

„Dobře. Cítím se... čaj.“

Elsie stekla po líci další slza, ale usmála se. „To se vsadím. A tady je sestra. Jmenuje se Angie. Stará se o tebe moc dobře. O nás všechny.“

„Ráda vidím, že jste vzhůru.“

Zdravotní sestra měla prošedivělé vlasy zastřižené na mikádo a na světle modré uniformě měla vyšité červené květiny. Sloan odhadovala, že je jí přibližně čtyřicet, a trochu se jí ulevilo, když uviděla, že ženin úsměv dosáhl až k hnědým očím.

„Za chvíli přijde doktor Vincenti. Elsie, Joeli, dáte mi pár minut, abych se postarala o Sloan?“

„Budeme na chodbě,“ slíbila jí Elsie.

„Jak zlé to je?“ zeptala se Sloan, jakmile se za nimi zavřely dveře. „Jak vážně jsem zraněná?“

Angie zkontrolovala infúzi, monitory, a nakonec i ručně Sloanin pulz.

„Joel říkal, že to budete chtít slyšet na rovinu, takže vám povím, že to bylo zlé. A teď je to lepší. Plně se uzdravíte, ale nesmíte nic uspěchat. Doktor Vincenti a celý chirurgický tým? Nesehnala byste žádný o moc lepší.“

„Zemřela jsem.“

„Teď jste naživu.“ Angie jí podržela u rtů pohárek s brčkem. „Napijte se vody.“

Sloan byla vyprahlá, a tak ráda poslechla. „Zemřela jsem na operačním sále. Museli jste mě křísit.“

Angie postavila kelímek na stolek vedle postele a vzala Sloan za ruku. „Měla jste mimotělní zážitek?“

„Dávali mi šoky, ne? Zastavilo se mi srdce a oni mi dávali šoky. Myslím, že jsem dostala tři.“

„Kulka minula srdce, ale operace byla... řekněme komplikovaná. Vincenti je vynikající lékař, vy jste mladá, zdravá a silná. A i pokud necháme tyhle faktory stranou, dá se říct, že je ještě nepřišel váš čas.“

„Třikrát.“

„Ano. A teď jste tady, živá, vzhůru a při smyslech. Vaše životní funkce vypadají dobře. Jste stabilizovaná. Pokud to dokážu posoudit – a takové věci už umím odhadnout –, během čtyřiaadvaceti hodin překvalifikujeme váš stav z vážného na dobrý. Tak, pokud nejste unavená, a máte plné právo být, chce vás vidět zbytek rodiny.“

„Ano, pusťte je sem, prosím.“

„Rodina taky pomáhá.“

Angie ji jemně zvedla a obrátila jí polštář.

„Blízcí lidé jsou pro zotavení hodně důležití. A vy takové máte. Přímou tady je tlačítko, kterým mě přivoláte, když budete potřebovat. Doktor Vincenti tu bude brzy.“

Do pokoje vešli Sloanin otec a sestra. Tátovi začínaly hnědé vlasy i upravený plnovous prokvétat šedinami a v zelených očích se mu leskly slzy. Přitiskl drsnou, neoholenou tvář k její.

Sloan cítila, jak se chvěje a zhluboka se nadechuje, aby zadržel příval slz.

„Jsem v pořádku, tati. Říkají, že jsem v pohodě.“

„Vyděsila jsi mě k smrti, Sloan. Dopřej mi ještě minutku.“

Nechala se objímat a podívala se přes jeho rameno na sestru. Drea měla obličej posetý skvrnami od nedávného pláče a její obvykle lesklé hnědé vlasy, momentálně stažené do nedbalého ohonu, působily matně. Otřela si oči, modré jako matčiny, vzala Sloan za ruku a usmála se.

„Uf,“ řekla.

„Tím se to shrnuje.“

Dean Cooper zvedl hlavu a vzal Sloanin obličej do dlaní, stejně drsných jako jeho strniště. „Podruhé už to nedělej.“

„Jasně, tati.“

Podle celoživotního zvyku ji políbil na čelo, tváře a rty. „Vím, že jsi unavená a potřebuješ odpočívat. Ale nezapomínej, že jsme tady.“

„Nezapomenu.“ Pokusila se rozptýlit mlhu, která jí zastírala myšlenky. „Kdo se stará o firmu?“

„To je vyřešené, nedělej si starosti.“

„Spousta lidí v Heron's Rest na tebe myslí,“ dodala Drea. „A plno z nich nám nabídlo pomoc.“

„A Joel? To je náš hrdina. Oba jste hrdinové.“

Cítila, jak odlpouvá, ale snažila se ještě chvíli vydržet vzhůru. „Dostali jsme ho? Běloch, pětatřicet let, hnědé vlasy i oči... Dostali jsme ho?“

Ale usnula a odpověď neslyšela.

Když ji znovu probudila bolest, u postele seděl Joel a četl si ohmataný brožovaný výtisk *To* od Stephena Kinga, který si brávil s sebou, kdykoliv měl strávit delší dobu mimo domov.

Sloan si vybavovala, jak se ho zeptala, proč s sebou vozí zrovna tuhle knihu. Odpověděl jí, že mu připomíná, že ať už mají co do činění s čímkoliv, nemůže to být tak zlé jako Pennywise.

Jelikož chtěla jeho teorii otestovat, přečetla si tu knihu taky, a musela s ním souhlasit.

„Tentokrát to bylo těsně,“ zamumlala.

Joel vzhlédl a odložil knihu. „Ahoj.“

„Dostali jsme ho?“

„Zmáčkni tlačítko. Máš bolesti.“

Zavrtěla hlavou a okamžitě zauvažovala, jak se jí od takového jednoduchého pohybu může tělem rozšířit nová vlna bolesti. „Chci zůstat vzhůru. Ten střelec.“

„Slyšel jsem výstřely – dvě rány. Vyběhl, vypálil po mně. Netrefil. Pak jsem vystřelil já po něm a zranil jsem ho. Zapamatoval jsem si poznávací značku i typ té rachotiny, do které skočil, ale nemohl jsem ho pronásledovat. Ležela jsi na zemi a krvácela jsi.“

„Něco bylo špatně – prodavač byl vyděšený. Sjela jsem rukou ke zbrani, ale on se otočil a rovnou vystřelil. Dvakrát?“

„Dvakrát.“

„Ani jsem nestihla tasit.“

„Ale ano, stihla, ségra. Když jsem k tobě doběhl, držela jsi zbraň v ruce. Zavolal jsem sanitku a nahlásil poznávací značku, typ auta i popis podezřelého. Dostali ho ve stejnou chvíli, kdy tě nakládali do sanitky. Zmáčkni to tlačítko a povím ti zbytek.“

Poslechla a bolest o něco ustoupila.

„Policisti si rychle všimli jeho auta, už proto, že to dost šněroval, a není divu, jelikož jsem ho trefil do podpaží. Nakonec ztratil kontrolu nad řízením a napral to do stromu. Tenhle souboj jeho stará rachotina prohrála a ten kretén vyletěl předním oknem. Na místě bylo po něm.“

„Nějací další zranění?“

„Ne.“

„Ten civilista za pultem?“

„Je v pořádku. Byl otřesený, možná se i pomočil, ale hned popadl z regálu tričko, abych s ním mohl zastavit tvoje krvácení.“

„Vystřelil dvakrát. Nevzpomínám si na to úplně jasně, ale...“ Nejistě zvedla ruku k pravé straně čela a nahmatala obvaz.

„Jo, tahle kulka našťěstí neprošla dovnitř. Máš tam asi tak deset stehů.“

Zásah hlavy, pomyslela si. Jako štípnutí tisícovky rozlícených vos. „Mohlo to být horší.“

„To mohlo.“

„Máma, táta, Drea. Byli tady, vid’?“

„Jo.“

„Všechno mám jako v mlze.“

„Říkali, že tak to ještě nějaký čas bude. Nedělej si s tím starostí. Byli tu celou dobu. Přemluvil jsem je, aby jeli domů, protože jsem viděl, že mají na sobě jen to, v čem přijeli, a nevzali si skoro nic jiného. Ráno se vrátí.“

„Kdy mě pustí? Neměla bych si promluvit s doktorem?“

„Už jsi s ním mluvila.“

„Kdy?“

„Dneska odpoledne. Usíнала jsi a zase ses probouzela. Udělali ti fůru testů a vedeš si dobře. Zítra tě nejspíš postaví, aby ses trochu prošla.“

„Kdy mě pustí úplně?“ Nejradši by zafňukala a bezmála to taky udělala. „Páchne to tu nemocnými lidmi.“

Vzhledem k tomu, že při posledním probuzení řekla přesně totéž, Joel se jen usmál. „Ty jsi taky nemocná, ségra. Musí tě sledovat, abys nedostala infekci a tak. A nejdřív tě taky musí postavit a rozchodit. Podívej, kulka prošla... vteřinku.“ Zavřel oči. „Manubriem. Jo, manubriem, to je horní konec hrudní kosti. A taky žebrem. Takže ti vyťahovali úlomky kosti. Měla jsi prostřelené žebro, díru v hrudní kosti, a to nemluvím o ošklivé ráně na hlavě. Takže klidně lež a odpočívej. Pár dní to potrvá.“

„Vážně chci mluvit s doktorem. Mohl bys pro něj dojít?“

„Sloan, jsou dvě hodiny ráno. Nech ho vydechnout.“

„Dvě? Ráno? Co tady sakra děláš? Jdi domů.“ Rozrušeně se zvedla o několik centimetrů, ale pak zase padla zpátky. „Sari je těhotná. Je těhotná, ne? Nebo se mi to jenom zdálo?“

„Je zbouchnutá, tetičko Sloan. Včera se na tebe zašla podívat, stejně jako všichni z oddělení. A všichni do posledního taky darovali krev. Ztratila jsi jí opravdu hodně.“

Otřel si ruce o stehna, aby se mu tolik netřáslly. „Teď máš natankovanou plnou nádrž. Navštívili tě oboje prarodiče, strýček, bratrance, kapitán Hamm a řůra dalších lidí.“

„Nic z toho si nepamatuju. Všechno mám strašně mlhavé. Až na to... Zemřela jsem jim na stole. Na operačním stole.“

„Oživil tě.“

„Jo. Museli mi dát tři šoky. Vznášela jsem se nad stolem.“

Všechno ostatní bylo jako v mlze, ale tahle vzpomínka zůstávala čistá jako naleštěné sklo.

„Dívala jsem se na ně,“ pokračovala pomalu – vybavovala si každou podrobnost. „Viděla jsem i tebe. Chodil jsi po chodbě a měl jsi krvavou košili. Od mé krve. Byl jsi na nějaké chodbě, mluvil jsi do telefonu. Trochu jsi brečel. Říkal jsi, že sem jede moje rodina a že zavoláš, až budu po operaci. Byla jsem na sále a ty jsi říkal, že zavoláš, až se mnou skončí.“

Vzal ji za ruku. „Taháš mě za fusekli?“

„Vidím to úplně jasně, Joeli. Jak to může být úplně jasné, na rozdíl od všeho ostatního? Chystala jsem se odejít. Cítila jsem se hrozně lehká a bylo by tak snadné prostě se vzdát. Ale tys trochu brečel a já si vzpomněla, jak jsi mi řekl, že musím zabojoval. Že se nesmím vzdát, ale musím zabojoval. A tak jsem to udělala.“

Vstal, přešel k oknu, poodhrnul závěs a vyhlédl do tmy.

„Mluvil jsem se Sari. Byla vyčerpáná, plakala a chtěla přijet. Musel jsem ji uchlácholit, uklidnit ji, aby počkala, dokud jí neřeknu, že může přijet. Má tě moc ráda.“

„Já vím. Já ji taky.“

Ještě chvíli stál u okna, než se vrátil k jejímu lůžku a znovu se posadil. „To z tebe nejspíš dělá zázrak, ségra.“

„Nepřipadám si tak. Trčí ze mě hadička.“
„To je drenáž, říkali. Brzy ji vytáhnou.“
„A napojili mě na všechny tyhle... věci.“
„Kapačka je na doplňování tekutin, cévka na jejich odvádění.“

„Člověku to podkopává morálku,“ vzdychla si. „Navíc to sakra bolí. Všude. Proč se tak culíš?“

„Lepšíš se. Stížnosti svědčí o zlepšení.“
„Super. Pomoz mi odtud utéct. No tak, dostaň mě pryč. Padám hlady.“

Narovnal se. „Ty máš na něco chuť?“

„Mít na něco chuť znamená chtít pytlík čipsů. Já mám hlad jako vlk.“

„Něco ti seženu.“

Když odběhl, Sloan podlehla a znovu stiskla tlačítko.

Odplula do spánku, ale jen lehkého, a probrala se z něj, jakmile se Joel vrátil s plastovou miskou a lžící.

„Říkali, že máš začít s tímhle.“

„Co to je?“

„Hovězí vývar.“

„To zní nechutně.“ A ženě, která ještě před pár dny zvedala v benchpressu sedmdesát kilo, teď lžice s vývarem připadala jako sedmikilová činka. „Je to nechutné,“ zabručela a snědla další lžici.

Povedlo se jí sníst celkem čtyři, než se vyčerpala. „Promiň, víc nezvládnou.“ Cítila, jak se znovu noří do spánku. „Běž domů, Joeli.“

Ten místo toho odložil misku a pohladil ji klouby prstů po tváři. Pak se posadil, zvedl knihu, natáhl si nohy a pustil se do čtení.

Když se probudila příště, roztaženými závěsy dovnitř svítilo slunce. U postele seděla její sestra s rozpuštěnými vlasy po ramena – teď už se jí zase leskly – a luštila na tabletu křížovku.

„Bože,“ zaúpěla Sloan.

Drea vzhledla a zářivě se na ni usmála. „Taky tě ráda vidím.“

„Jak dlouho jsem byla mimo tentokrát?“

„Je po deváté hodině slunečného listopadového dopoledne. Vyhodila jsem Joela, ačkoliv to nebylo snadné. Máma s tátou tu budou odpoledne. Chceš něco k snídani?“

„Možná. Chci odtud pryč, Dreo.“

„Kdo by nechtěl? Prý k tomu dneska dopoledne podnikneš první krůčky – a to doslova. Zkusím ti sehnat něco k jídlu.“

Po sestřině odchodu Sloan nahmatala ovladač k posteli a trochu si přizvedla záda a hlavu. A poprvé se rozhlédla po pokoji.

Měla tu hodně květin. Vypadaly pěkně a Sloan za ně byla vděčná. Ještě vděčnější by byla, kdyby ona i ty kytky byly u ní v bytě, ale však se dočká.

Pokoj měl béžové stěny, jak se dalo v nemocnici čekat, stálo tu plno přístrojů, dvě křesla a spatřila i dveře, které patrně vedly do koupelny. Za okny viděla nějaké budovy, stromy a parkoviště.

Vůbec poprvé ji napadlo, že vlastně neví, kde je.

„Kde sakra jsem?“ zeptala se, jakmile se Drea vrátila.

„V Hagerstownu. Je to nejbližší nemocnice a jsou tu skvělí. Angie ti přinese snídani a novinka! Doktor ti bude moct vytáhnout katetr. Půjdeš se projít.“

„Ven?“

„Ne.“ A pokračovala profesionálně veselým tónem, jakým mluvila na klienty. „Ale máme připravenou širokou nabídku aktivit pod střechem, jen pro vaše pobavení a radost.“

„Polib si.“

Drea si jí nevšímala a drmolila dál. „Rehabilitaci. Jupí! Krevní testy a analýzy moče. Uvidíte, jak si je užijete! A kromě toho pro vás máme knihu křížovek.“

„Ty jsi na křížovkách úplně závislá.“

Drea ji klidně přizvedla, uhladila jí příkrývku a naklepala polštář. „Jde o vynikající prostředek, jak si procvičit mozek.

Přinesla jsem taky svůj druhý tablet. Můžeš si pouštět filmy, dívat se na televizi, cokoliv.“

Do naděje prosákla realita a strach, který se k ní poжил.

„Panebože, Dreó, jak dlouho tu budu trčet?“

„Určitě ještě pár dní, ale zeptej se doktora. Je k nakousnutí, jen tak mimochodem.“

„Ty balíš mého lékaře?“

„Klidně bych to na něj zkusila, ale nosí snubní prstýnek.“ Otočila se ke dveřím, v nichž se právě objevila Angie s podnosem.

„Jápak se dnes ráno cítíme?“

„Líp. Tak dobře, že bych šla domů.“

„Uvidíme, jak zvládnete snídani.“

„Nechci žádný vývar.“

„Taky ho nemáte. Přinesla jsem míchaná vejce, jablečnou šťávu a jogurt.“

„Co kafe?“

„Prozatím smoothie. Na kafe se zeptáme doktora. Je na vizitě a za chvíli sem dorazí.“

„To už jste říkala, aspoň myslím, a Joel tvrdil, že jsem s ním mluvila, s tím doktorem, ale nepamatuju si to.“

„Dostáváte silné léky. A po vizitě vás postavíme. Budeme chtít, abyste se několikrát za den prošla, vždycky jenom kousíček. Později přijde fyzioterapeut, aby vám předvedl dechová cvičení.“

„Můžu se osprchovat?“

„Brzy. Po zbytek vašeho pobytu vás budeme zaměstnávat. Jestli vás bude vyhlídka na propuštění motivovat k uzdravování, klidně ji využívejte. Pak všechno půjde rychleji. A jídlo taky pomáhá.“

Pohládila Sloan po ruce a odešla.

Sloan zvládla několik soust vajíček a opřela se. „Připadá mi, že mám hrozný hlad, ale když začnu jíst, jsem hned vyčerpaná. A nic nechutná správně.“

„Zkus smoothie.“ Drea jí podržela brčko u rtů.

Sloan ochutnala a zavrtěla hlavou. „Chci trochu kafe, sakra. Chci, aby mi vytáhli tuhle hadičku a já mohla čůrat jako normální člověk. Chci odtud vypadnout a chci...“

Zmlkla a zahanbeně si zakryla obličej rukama. V očích ji pálily slzy. „Kristepane, slyšíš to? Jsem jako desetiletý fraček. Žiju, ačkoliv jsem mohla, a možná i měla být mrtvá, a teď tady jenom fňukám a skuhrám. Promiň. Omlouvám se. Mám děsně mizernou náladu.“

„No tak, nějaký parchant mi postřelil sestru. Taky mi není zrovna do skoku.“

Sloan se trochu uklidnila a spustila ruce. „Já budu hlavní fraček, ty můžeš být můj příčuří.“

„Jak jinak. Příčuří říká, že bys měla zkusit ještě něco sníst.“

„Dobře.“

Zkusila trochu vajec, snědla lžičku jogurtu.

„Promiň, ale to je vážně všechno.“

Drea přikývla a odsunula táč stranou.

„Kruci, ví o tom Matias?“

Drea se k ní otočila zády a začala upravovat květiny. „Přišel se na tebe podívat den po tvé operaci.“

„Mám mobil? Asi bych mu měla zavolat, nebo aspoň poslat ešemesku.“

Drea se otočila zpátky a z očí jí vyšlehly blesky. „Pustili ho sem, aby tě viděl. Mamka s tátou na tom trvali. Zdržel se tu asi tak tři minuty, a to ještě možná nadsazuju. Od té doby se neukázal.“

„Hm.“ Její mozek se s tím pokoušel vypořádat. „Dobře.“

„Opravdu? Je to dobře?“

„Ne, jistěže není. Ani zdaleka. Vyřídím to.“

„Jestli toho sobeckýho pitomce nevyhodíš, přísahám, že si počkám, až budeš zase ve formě... Ne, jsi silnější a větší tvrdas než já. Počkám si, až vstaneš, a dokud se ještě budeš sotva držet na nohou, nakopu ti zadek.“

Sloan cítila, jak ji tváří v tvář sestřině vzteku opouští část vlastní sebelítosti a kousavosti.